

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXVII., číslo 2.

Únor 2021

Obsah: J.Zahradníček, Plnost dětství, Profily svatosti, J.Lopourová, Tkadlec, NESARA-GESARA – světový kotrmelec, Pojďte věřící národové, Modlitba posledních dnů /6/, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely, osvětimského mučedníka, J.Zahradníček, Večerní modlitba

PLNOST DĚTSTVÍ

KAMKOLI POHLÉDNU VE SVĚTĚ OSIŘELÉM
JDOU Z DĚTSTVÍ DO DĚTSTVÍ DNI NAŠE ZDOMALENÉ
POD NEBEM BEZ VĚTRU JEŽ ROZHURNÍ ČELEM
NAD SLADKOU PLNOSTÍ SE JEJICH OBRYS KLENE

VCHÁZÍM DO PRÁZDNÝCH DNŮ JEŽ ZÁDUMČIVĚ PLYNOU
A DĚTSTVÍM PLNÍ SE V SVÉ BOLESTI A KRÁSE
PTÁCI A OBLAKA VESLUJÍ NAD KRAJINOU
A SRDCE NA PRAVDU JAK VE SNÁCH USMÍVÁ SE

NEBOT Z TĚ PLNOSTI KRAJINY VYTÉKAJÍ
KRAJINY S VODAMI A PŘEC JÍ NEUBÝVÁ
JE PLNÁ JAKO BŮH Z KTERÉHO VŠICHNI SAJÍ
A PŘECE V SRDCE MÉ JAK ZLATÝ DĚŠŤ SE SCHVÍVÁ

Jan Zahradníček

+++

PROFILY SVĀTOSTI

Když uvažuji nad vaším pojetím dějin, otče Jiří, tak se mi zdá dost zjednodušující. Členíte to prostě na dějiny před Kristem a po Kristu, říká otec Tomáš Bahounek.

Pro potřeby archeologie to stačí, míní otec Jiří Maria Veselý, a dodává: Podrobnější členění, kde by se spojoval přístup biblický

s archeologickým, je stěží proveditelné.

Vezměme jenom starozákonní datace událostí a procesů, a hned se nám ukáže nesouměřitelnost datace,

vyplývající z archeologických

nálezů. Samotná kniha Geneze, tradičně

datovaná do 17.stol před Kr., a samo stvoření světa datují někteří autoři (Josh McDowel) do roku 4004 před Kr. Archeologové a antropologové však datují člověka neandrtálského typu na 40-50 tisíc let před Kr., a kostru ženy s lebkou současného typu, nalezenou v jeskyni Arago u obce Tautavel, datují dokonce na 5 mil.let př. Kr.

Každopádně to máte všechno mnohem jednodušší než já, pokud se zabývám s fakty sociologickými.

Ovšem koneckonců jsi, Tomášku, odkázán na členění dějin dobu před Kristem a po Kristu.

To určitě, otče Jiří. Jenže vy jako archeolog máte před sebou kameny či zkameněliny nebo jiné neživé předměty, kdežto sociolog má před sebou člověka jako společenského tvora s jeho svobodnou vůlí, takže může jednat dobře nebo špatně, vytvářet díla nebo je ničit. A nejde jen o sociologii, ale třeba také o poznávání ikon a umění vůbec, jako to dělá otec Tomáš Špidlík.

Ach, copak Špidlík! Starý dobrý přítel - boskovičák – známe se – jsem přece z Protivanova, to je na skok přes kopec. Jenže u něho je to s ikonami taková natahovací harmonika dogmatiky, zatímco u nás –archeologů - jsou to pokaždé kameny, a to se nedá okecat; tady je přesná datace –

Vím, otče Jiří, držíte se tvrdé neměnné reality. Ovšem sociologie má před sebou živou a stále se měnící skutečnost. Největší paseku tam dělá člověk s tou svou svobodou.

Ovšem Bůh je jasný a jednoznačný vždy. Proto je jasné a jednoznačné každé členění dějin před Kristem i po Kristu, pokud odpovídá Bohu.

Správně říkáte, otče Jiří, „pokud odpovídá Bohu“. Jenže někdo odpovídá Bohu a jiný Bohu odporuje. Když odpovídá Bohu, tak jeho dějiny pokračují k lepšímu, kdežto odporuje-li Bohu, tedy se jeho dějiny opakují v bludném kruhu nebo dokonce upadají horšímu. Obecně člením dějiny lidstva na pravěk s dobře stvořenou původní pospolitostí, přes starověk s lidstvem postiženým hříchem, což jsou obě období před Kristem. Pak obecně následuje Boží Vtělení. Tak z Boží milosti nastává převrat v dějinách lidstva, jehož dějiny se ve starověku docela vyčerpaly a dostaly do mrtvé polohy, jako když se přesypou přesýpací hodiny.

V Kristu se však přesýpací hodiny převrátily na druhou stranu a dějiny jsou vyvedeny z mrtvé polohy.

Dobrý příměr, pokyvuje hlavou otec Veselý, a dodává: Starověký člověk se stále marně obětoval, aby usmířil hříchem uraženého Boha, a protože se to usmíření přirozeně nedalo dosáhnout žádnou lidskou obětí, tak s každou obětí postupně propadl obětující se člověk coby zrnko přesýpacíma hodinama, až se tím lidstvo vyčerpalo.

Díky vtělenému Bohu, který jediný mohl Boha usmířit za hříšné lidstvo, se však dějiny lidstva obnovují. Kristus převrátil vyčerpané hodiny lidstva a světa. Od té doby v symbolických přesýpacích hodinách každým zrnkem propadá celý vtělený Bůh, aby posvětil každého člověka. Takové jsou dějiny lidstva po Kristu. Dějiny po Kristu obecně směřují k vytváření boholidských podmínek pro dokonalou společnost. Ta se však uskuteční tehdy, až propadne poslední zrnko v přesýpacích hodinách. Jenže pozor! V konkrétním životě to nebude plynulé. V konkrétním životě bude vývoj zase rozeklaný, přerývaný, podvojný kvůli tomu, že člověk nadán svobodnou vůlí.

To je výstižný obraz, Tomášku, ale myslím, že ve zkoumání nějaké společnosti to půjde těžko sledovat a ještě hůř vyjádřit.

Možná, že by to přece jen nějak dalo usnadnit.

Jak?

Spojením experimentálního poznání s logickým historickým srovnáváním. Přitom jako poznávající hypotéza by se dalo přijmout učení svatého Tomáše Akvinského. Prostě použít toto učení výhradně jako poznávací hypotézu, aby se ve styku s experimentálním poznáním vyvrátila nebo potvrdila.

A přesněji? Jak by si měl jeden počínat?

V duchu této poznávací hypotézy se dá vytvořit logický model společnosti. Při tomto metodologickém modelování vyjdeme od lidské přirozenosti. Přirozenost člověka je tvořena jednotou duchové duše jako tvarujícího základu a hmotného těla jako utvářené látky. Tak i základna lidské společnosti v daném modelu je nejen duchová, nýbrž i tělesná, totiž duchově-tělesná. Základnu daného modelu tvoří lidské obyvatelstvo, nacházející se v přírodním prostředí, a které vyznává Boha, tedy:

1. **přírodní prostředí** (geografické, kosmické..), tj. prvek hmotný,
2. **lidská populace**, tj. prvek hmotně-duchový,
3. **náboženství**, tj. prvek duchový.

Nad touto základnou můžeme metodologicky modelovat následující patra budovy společnosti:

4. **Mravnost**: K naplnění mravnosti není logicky zapotřebí žádná další složka dosud modelované společnosti. Není zapotřebí žádné zvláštní nadání ani schopnost. Mravnost se naplňuje už v pouhém hodnocení, v životním názoru, v postoji, v gestu, ale hlavně v jednání nebo i snášení utrpení. To nevyžaduje slovní projev, ani technický nástroj. Stačí třeba jen s úsměv, pokynutí hlavy, pohlazení, políbení, anebo odvrácení, atd. Je tu jen zapotřebí rozhodnutí svobodné vůle, která se zaměřuje na to, co jí rozum představuje jako dobro.

5. Následující patro modelu společnosti zaujímá **umění**. Vztahuje se k řádu krásna. Předpokládá u člověka zvláštní nadání a estetickou vnímavost. Nedá se zajistit pouhou výchovou ani teoretickou znalostí. Nepotřebuje ke svému projevu žádný technický nástroj (např. zpěv), ba ani řeč (např. hvízdání, tanec).

6. Rovněž **výchova** nepotřebuje ke svému provedení teoretickou znalost, ani řeč ani pomůcku. Matka může být znamenitou vychovatelkou, aniž má nějaké pedagogické vědomosti.

7. Dále je zapotřebí **jazyka** ke zprostředkování spojení, přenosu a sdělování obsahů, pocitů, myšlenek mezi lidmi. Člověk však může správně používat řeč i bez vědecké a jiné teoretické připravenosti.

8. Naopak jedině na základě pojmově vytríbené řeči a bohatého slovníku je možno vyjádřit nějakou **teorii** pomocí filozofie či vědy.

9. Teoretický základ vyjádřený slovy filozofů a vědců je zase nejbližším bezprostředním podkladem, na kterém lze logicky budovat **právo** a **stát**. Stát je bezprostředně utvářen právem. Je to oprávněná autorita, kterou občané neodvolatelně přenášejí na stát. Forma státu se dá měnit, ale nelze odvolat samotný stát. Přitom ale stát může úspěšně fungovat i bez politické moci a bez ozbrojených sil. Politická moc a vojenská síla nejsou tedy pro stát podstatné.

10. Politická moc je přenesena na nějaký společenský útvar (např. na stranu) odvolatelně. Občané mohou kdykoli přenést politickou moc na jinou stranu, když nějaká strana přestane hájit jejich zájmy anebo, když se jejich zájmy změni. Na rozdíl od ústřední moci státu je politická moc rozptýlena ve společnosti. Politická moc je mocí zájmové skupiny, a přímo se k ní váže mocenský nátlak a vojenská síla. Politická strana může zastupovat libovolnou zájmovou skupinu (národ, věřící, atd.). Bezprostředně nezávisí na nějakých výrobních prostředcích, na trhu, ani na technice.

11. Na základě prosazování lidských zájmů, jež nabývají politického rázu, utvářejí se zájmy a vztahy výrobní, směnné a spotřební. Přitom i **hospodářská** činnost se obejde bez jakýchkoli technických prostředků a vynálezů, strojů a pomůcek. Vždyť je možné pracovat rukodělně jen s využitím lidské síly, nebo intelektuálně pouze s pomocí výsledků smyslového poznání a činnosti mozku, atd. Má-li však být nějaká činnost hospodářskou, nejde pouze o činnost jedince, nýbrž o spolupráci lidí, majících zájem o uskutečnění nějakého díla a v zájmu toho se organizujících.

12. Teprve na podkladě hospodářské činnosti dochází k vynalézání techniky. **Technika** sama o sobě má ten smysl, že je využívána k činnosti hospodářské a jiné. Na rozdíl od hospodářství, které se obejde bez organizace a spolupráce lidí, technika se vyznačuje tím, že není přímo vázána na nějakou lidskou organizaci. Obohacuje přírodu kolem člověka novými útvary, polidšťuje ji. Samotná technika však nepřispívá k růstu spolupráce a vzájemnosti mezi lidmi. Technické útvary, ale i technologické postupy polidšťují životní prostředí člověka, a to nejen okolní, ale také vnitřní (antropotechnika, hygiena, medicína).

13. Nad takto sociologicky modelovanou budovou společnosti se tyčí jako střecha **celek** této budovy. Tím se rozumí nějaký jednotící svorník, jistý řád, spojující všechny složky v jedno, a přesto se lišící od jejich prostého součtu.

Tento model společnosti však není samotná soustava společnosti. Má pouze napomáhat tomu, aby společenské záležitosti byly zkoumány **soustavně**.

Jenže pozor, Tomášku, při použití uváděného modelu hrozí nebezpečí strukturalismu.

Máte pravdu, otče Jiří, strukturalismus se bezmezně sklání před funkčně skladebným pojetím společnosti. Jakoby pracovní lešení kolem nějakého domu bylo víc než samotný dům. Od funkcionalismu zase není daleko k mnoho-činitelovému pojetí. Při takovém pojetí je každý společenský útvar či proces chápán jako

směs toho, jak je ovlivňován různými činiteli. Snadno se to pak může omezovat na měření síly působení toho či onoho činitele.

Jak se tomu dá zabránit?

Především tím, že se uznává vedle jednotlivých složek modelu společnosti, které jsou ryze přirozené povahy, jedna složka, která je nadpřirozeného původu, zachází s nadpřirozenými hodnotami a směřuje k nadpřirozenému cíli, třebaže vychází z lidské přirozenosti. Je to náboženství. Člověk věří nebo nevěří nejenom na základě toho, že chce nebo nechce. Člověk věří především proto, že Bůh napřed člověka vyzývá, oslovuje, povolává, a člověk na tu výzvu odpovídá nebo odporuje.

Náboženství je společenský útvar, pevně zakořeněný v lidské přirozenosti. Zároveň však tu lidskou přirozenost nadpřirozeně přesahuje. Proto náboženství také přesahuje přirozené meze lidské společnosti. Na základě toho také celek modelované společnosti, je nejenom víc než prostý součet složek, ale je podstatně víc, než kam může dospět sebestmírnější skladebné pojetí světlem přirozeného rozumu.

Platnost či neplatnost tohoto modelu společnosti se dá potvrdit logikou, s níž se při dějinném srovnávání v jednotlivých oblastech společenského života, pojatých dle daného modelu, objevují závažné souvislosti.

A nezdá se ti, otče Tomáši, že při používání takového modelu společnosti hrozí značná strohost? Může to svádět k neživotnému, strnulému přístupu!

To určitě hrozí. Je třeba brát v úvahu proměnlivý ráz společnosti. Jde o trojí hledisko, které dlužno brát v potaz:

- současné vzájemné působení mezi jednotlivými složkami a celkem společnosti;
- pohyb celé společnosti v čase;
- změny vzájemného ovlivňování mezi jednotlivými složkami a celkem společnosti v různých dobách.

Přitom je jisté, že samotné vztahy mezi jednotlivými společenskými složkami a jejich celkem mají ráz jednak podstatně tvarující, jednak případně podmiňující. V případě podstatně tvarujícího vlivu jde o působení, které je ve svém účinku nutné pro samotné strukturování, či kulturní zhodnocování toho či onoho jevu či procesu ve společnosti. Při působení, které je případné, jde o vliv, který pouze podmiňuje účinek působení jako utvářená látka; totiž jen usnadňuje v nějaké míře, stupni či rozsahu uplatnění toho či onoho jevu nebo procesu, ale na samo jeho ustavení, trvání, strukturování či naplnění kulturním obsahem či hodnotou nemá

vliv.

Jaké jsou tedy vztahy mezi složkami a celkem modelované společnosti?

Lidské obyvatelstvo působí na jednotlivá "patra" modelu, představujícího složky a na jejich celek v subjektivní duchovní podstatě přirozeně vždy dokonale utvářejícím či strukturujícím způsobem; kdežto v subjektivní tělesné stránce (zděděná antropomorfní kompozice, atd.) pouze jako případná podmínka, a to v jistém stupni či míře; tato míra se liší od jedné společnosti ke druhé, a i v téže společnosti v různých dobách.

Podobně působí každé "patro" (složka) na vyšší "patra modelované budovy" a na její "střechu" (celek): totiž v subjektivní duchovní podstatě jako vždy dokonale utvářejícím způsobem, a jako případná podmínka nedokonale, totiž jen v nějaké míře a rozsahu, místně a dobově odlišném.

Toto působení však není jednostranné. Je zde také působení opačné, směrem od "střechy" k "základně" modelu. Toto opačné působení celku společnosti (13.) na jednotlivé složky modelované budovy společnosti od techniky až po náboženství (tedy od 12. po 3.) má však ryze případný, podmiňující ráz. Díky tomuto působení se trvání a rozvoj jednotlivých složek modelované budovy společnosti (od techniky po náboženství) v nějakém rozsahu či míře pouze usnadňuje, ale nikoli nutně zajišťuje. Rozsah tohoto případně podmiňujícího vlivu se mění od společnosti ke společnosti a také ve stejné společnosti v různých dobách.

Má-li působení přírodního prostředí na lidskou populaci, na náboženství a na jednotlivá "patra" (5. až 12.) a "střechu" (13.) daného modelu společnosti ryze případný, předmětně podmiňující ráz, také zase opačný vliv (od 13. do 2.) na přírodní prostředí je jednak v subjektivní duchovní podstatě vždy dokonale utvářející, strukturující a kulturně zhodnocující, jednak případně, předmětně podmiňující. Přitom rozsah tohoto případného vlivu se mění od společnosti ke společnosti a i ve stejné společnosti v různých dobách.

Co se týká vlivu náboženství: jednak v subjektivní duchovní podstatě přirozeně vždy dokonale a nevykořenitelně tvaruje, strukturuje a naplňuje kulturním obsahem a tak zhodnocuje každou složku a celek společnosti; jednak je současně takto ovlivňuje v nějakém stupni či rozsahu také jako případná podmínka. Tento rozsah se liší od společnosti ke společnosti a i v téže společnosti v různé době.

Naopak náboženství je přirozeně ovlivňováno celkem

společnosti a jeho složkami jenom případně, nikoli v duchovní podstatě. Míra tohoto případného působení společnosti na náboženství se různí od společnosti ke společnosti, a liší se také v téže společnosti v čase.

Obdobně působí každá složka "budovy" (od 4. až 12.) na každou vyšší složku a na jejich celek (13.) jako podstatně dokonale utvářející a současně v nějaké míře jako případně podmiňující; a rovněž zpětně: celek společnosti (13.) na kteroukoli složku "budovy" společnosti (od 12. až po 4.) a na náboženství (3.), a kterákoli složka (od 12. do 3.) na kteroukoli nižší složku. Tedy zatímco vliv od náboženství (3.) k celku společnosti (13.) má ráz podstatně utvářející a kulturně zhodnocující, resp. kulturotvorný, a to v subjektivní duchovní podstatě vždy dokonalý a přirozeně nevykořenitelný, a současně případně podmiňující, a to jen v určitém stupni, který se přirozeně mění, potom opačné působení: od celkově společenského (13.) přes technické (12.), hospodářské (11.), politicko-vojenské (10) atd., na kteroukoli složku nižší, až po náboženství (3.) má ráz výhradně případného podmiňování, a jen v nějakém stupni či rozsahu.

Uvedený model společnosti je odvozen z lidské přirozenosti. Jenže k tomu, aby daný sociologický model plněji vystihoval společnost v celé její životnosti a určité zvláštnosti, je třeba vzít v úvahu lidskou svobodu a její důsledky. Člověk je stvořen svobodný. Může se svobodně rozhodovat pro řádné a pravidelné útvary společenské činnosti a kulturní tvorby, jaké odpovídají jeho přirozeným sklonům. Může se však rozhodovat i proti nim, resp. pro nepravidelné, nenormální útvary společenské a kulturní, jež odporují jeho přirozeným sklonům; tím vznikají "struktury hříchu". Promítneme-li tuto úchylku do daného modelu, ukazuje se, že se jejím vlivem výrazně mění vztahy a vzájemné působení mezi jednotlivými "patry" (složkami) a "střechou" (celkem) modelu společnosti. Změny, ke kterým přitom dochází, nemají ovšem podstatný ráz. Dotýkají se tedy jen případné stránky působení. Co do subjektivní duchovní podstaty jsou vzájemné vztahy a povaha působení mezi jednotlivými složkami a celkem modelované společnosti nevykořenitelné a nezměnitelné přirozenými prostředky i nepřirozenými zvraty..

Vztahy, poznávané pomocí daného sociologického modelu společnosti, však neplatí obecně pro všechny společnosti doby minulé a budoucí. Tyto vztahy byly jiné v pravěké společnosti, jiné ve starověku, kam společnost vstoupila po zákonitěm opuštění pravěkého prostředí. Tyto vztahy jsou zase odlišné v přítomnosti,

kam byla společnosti nadpřirozeně vyvedena Kristem ze starověké nutnosti. A konečně jiné budou v perspektivní společnosti Boží, k níž společnost směřuje přirozeným úsilím a budováním, ale kam může dospět jenom s Boží pomocí.

Uvedený model společnosti se ovšem může jevit subjektivistický, pokud jde o předpokládané výchozí rozložení jednotlivých složek v patrech modelované budovy společnosti. Není dokonalý, ale je otevřený změnám. Během sociologických výzkumů a ve styku s jistými objevy může být dále ověřován, tedy podle poznatků výzkumů upravován a zdokonalován.

Doplněním tohoto poznávacího modelu společnosti je ovšem také modelování antisociálních a antikulturních "struktur hříchu".

To by byl velmi zajímavý počín, Tomášku, ale chtěl bych vidět, kdo by se do něčeho tak obtížného pustil. Bylo by to velmi pracné a náročné na logiku.

Kdo se vyhýbá námaze a logice, ten vystačí s chytromobilem.

Otec Veselý pokyvuje hlavou.

Není to tak nedostupné, otče Jiří. Stačilo by nahlédnout do studie Tomáš Bahounek OP, „Sociologický systém sociální nauky Církve“, podané v Olomouci r.1994. Samozřejmě, že to není dokonalé, protože jsme jenom lidé -

Zdá se mi to náramně nedostupné – jako že by tam bylo dost chyb, - pochybuje otec Veselý a škrábe se nevěřičně za uchem.

Nicméně i když někdo začne z něčeho vinit autora, přesto je jisté, že otec Tomáš to na sebe už předem všechno požaluje.

Hm, i tak je to dost obtížné, opakuje otec Jiří Maria Veselý.

To je vám zdá z hlediska vašeho archeologického kamení, kde je všechno prosté, strohé a jasné.

Nazapomínej, synku, „že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení“ (Mt 3,9) T.Bahounek OP

+++

TKADLEC

BŮH VÁM STVOŘÍ DĚTI Z TOHOTO KAMENÍ
VĚC KAŽDOU POSVĚTÍ BUDE-LI CHTÍT
VÍTR VODU KÁMEN DHEŇ STROM
A NEBUDE JEN 7 ALE 12 ZNAMENÍ
ŽE DO VŠECH VĚCÍ VSTUPUJE
KAŽDÁ VĚC K NĚMU SE VZTAHUJE
NIC SI NEOŠKLVÍ PÁN Z TOHO CO UDĚLAL
TAM JE ZNAMENÍ KDE JE KRÁSA

ANI RŮŽE ANI LUNA KDYŽ NEVIDÍŠ
ALE DAVOUČÍ SŤ ZRÁNA
A V NÍ TKADLEC PŘEDE LÁKNA
VÍC NEUMÍ VĚRNĚ SNOVÁ SVOJI SŤ
MODLITBU JÍŽ STVOŘITEL HO NAUČIL
JANA EVA LOPOUROVÁ

+++

NESARA – GESARA ANEB SVĚTOVÝ KOTRMELEC

Program NESARA-GESARA je původně dílem skupiny teoretiků po II. světové válce. Později, v 90. letech XX. st. nastínil Harvey Francis Barnard program NESARA (National Economic Security and Recovery Act, čili Zákon o národní ekonomické bezpečnosti a obnově) jako soubor navrhovaných ekonomických reforem pro USA; a program GESARA (Global Economic Security And Reform Agenda čili Globální hospodářská bezpečnostní a reformační dohoda), který zahrnuje soubor navrhovaných ekonomických reforem pro ostatní státy navazující na měnu USA. Barnard a jeho pokračovatelé se rozhodli vyřešit celosvětově otázku vyrovnané činnosti soukromopodnikatelského hospodaření tak, aby vedlo k blahobytu lidí, a ne ke krizím a válkám. Z důvodů dlouhodobě utajovaných příprav je v podání těchto teorií a programu jejich provádění připojeno mnoho symboliky. K těm ovšem bylo posléze připojeno mnoho dalších symbolů, především náboženských. Dodatečně se k tomu přidává množství symbolů nepřátelských tomuto dění, totiž pověrečných, protikřesťanských a proticírkevních. Žádná z těchto samotných teorií se však nedá plně skutečnit pouhým lidským úsilím bez Ježíše Krista a jeho tajemného Těla církevního, a bez pokorně vyprošované Boží pomoci. Ježíš Kristus praví: *Beze mě nemůžete nic.* (Jan 15,5)

Nejprve malé ohlédnutí. Rozmach americké společnosti začíná v XIX. století a pokračuje ve XX. století. Od začátku se vyznačuje soukromopodnikatelským úsilím průkopníků, ale také působností rostoucí chobotnice zednářů a peněžních magnátů. Rozvoj byl usnadněn přísunem nadaných lidí ze zaostalejších částí světa a otroků z Afriky, později zrušením otroctví. Přitom velmi zmohutněla zednářská a peněžní chobotnice. Získala převahu nad hospodářstvím a celou společností. Lincoln tomu chtěl zabránit, ale podlehl atentátu.

Hospodářský rozvoj vedl k rozdělení společnosti na chudé dělnictvo a bohaté kapitalisty, a ke krizím z nadvýroby. Peněžní chobotnice v pozadí událostí to řešila válkami. Přitom se pokaždé

obrovsky zvětšil příliv nadaných lidí z válčící Evropy za velkou louží a také obrovský přísun zlata do státního pokladu USA za dodávky zbraní a jiného materiálu všem válčícím stranám, nakonec pak hlavně ze Sovětského svazu za konvoje válečných dodávek. Konec II.světové války přivedl do USA desetitisíce válečných zajatců z Německa a Japonska, vynálezců a jiných odborníků, často posedlých ďáblem, představujícím se jako mimozemský poradce. Záměrné vyvolávání těchto temných sil vedlo k výskytu podivných zjevů v ovzduší, nazývaných UFO, ale i k vynalézání nových zbraní. To vše posílilo Ameriku na ještě silnější světovou velmoc.

V následujících letech se americká společnost změnila na spotřební společnost hojnosti. Výroba byla převedena do zemí s levnou pracovní silou jako byla Čína. Kromě toho si demokracie utvořila pro správu věcí aparát odborníků, úředníků často vybavených definitivou ve svém úřadě. Úřednické usazeniny se přičinily, aby na jejich místa pronikly také jejich děti, vnoučata a známí, takže došlo k úplné fosilizaci úřednického aparátu, vzdorujícím jakýmkoli změnám. Měnící se volená vláda raději přebírala zavedený úřední kolos, než by obětovala valnou část svého volebního období tvorbě nového úředního aparátu. Tak se usadilo neměnné nevolené bahno, ba zkostnatělé nánosy minulé demokracie. Západní společnost začala řídit mocenská elita, složená ze zednářských a peněžních magnátů, vojenských pohlavárů a ředitelů podniků a stáda úředních šimlů. Zatímco se americký lid odnaučil pracovat, užíval si blahobytu na dluh a na úkor zaostalých zemí, tak zlenivěl a zpyšněl. Státní zlatý poklad USA se zvolna vyprazdňoval. Přecházel do majetku nikým nevolené peněžní chobotnice. Šlo o malý počet magnátů, jako Rotschild, Rockefeller, Morgan, aj.chapadel strašné chobotnice. Sotva se Kennedy pokusil zasáhnout proti tomu ve prospěch veřejnosti, podlehl atentátu.

Když se americký zlatý poklad vyprázdnil, tak založila nikým nevolená zednářská a peněžní chobotnice dolar podle ceny ropy, tzv.petrodolar. Později nestačilo ani to. Začaly se tisknout nekryté dolary. Tehdy se peněžní chobotnice vyděsila. Zednáři a peněžní magnáti zjistili, že nová válka běžnými zbraněmi se už nedá rozpoutat, protože řada států má zbraně hromadného ničení, které by mohly zničit celý svět. Najala odborníky, aby nasbírali vzorky genomu obyvatel v Azii, Africe a jinde, a podle toho nechala v Číně vypěstovat viry k omezení celých populací v nové válce biologické. K tomu účelu nechala vypěstovat údajné očkovací vakcíny k degeneraci a likvidaci velkého počtu obyvatel, a čipovací

prostředky k jejich evidenci. Pak začala prosazovat jejich povinné zavádění. Přednostním cílem působení těchto ďábelských netvorů je totiž snížení počtu obyvatelstva a vyhlazení křesťanů a Církve Svaté. Kromě toho zavedli různé neletální čili nesmrťící zbraně, mající psychicky ochromit obyvatelstvo mnoha zemí světa tak, aby se z nich stali úplní otroci.

Tou dobou však se už několik desetiletí začaly organizovat a připravovat vlastenci v Americe, v Rusku a v Číně na záchranu národů z područí nikým nevolené chobotnice zednářů a peněžních magnátů. Boj proti spiklenecké chobotnici ze zednářských lóží a peněžním magnátům, kupujícím si sdělovací prostředky, tajné služby, státní úředníky, ředitele podniků, jakož i vojenské pohlaváry, a tak ohrožující celé lidstvo, přestal být záležitostí jednotlivců, jako byl kdysi Lincoln či Kennedy. Celá desetiletí se utvářelo hnutí a organizace vlastenců. Ti důsledně připravili program a napojili se na vojenskou informační síť. Tito vlastenci nakonec prosadili ve volbách do čela v Rusku, v Americe a jinde své představitele. Plánovaným vyvrcholením boje s nevolenou peněžní chobotnicí se staly prezidentské volby USA roku 2020. Tehdy se podle očekávání pokusila peněžní chobotnice zfalšovat americké volby a dosáhnout politického převratu. Podvodné úsilí peněžní chobotnice však bylo sledováno vojenskou informační sítí a důkazy předány k Nejvyššímu soudu USA.

Po dramatickém vítězství pravdy zahajuje prezident USA program NESARA-GESARA. To znamená ukončení používání nepodloženého dolaru a přechod na dolar, podložený zlatem, stříbrem a platinou, vyvlastněným peněžní chobotnici. Podle původního ideálního programu mají tyto prostředky sloužit všem lidem planety Země. Kromě toho je v USA uvolněno na 6000 utajovaných vynálezů (bezdrátová elektřina pro všechny, auto na vodu, atd.) pro potřeby celého lidstva.

Program NESARA se týká USA, kde se kromě zmíněných plánovaných vymožeností plánuje bezplatné zdravotní pojištění všech občanů a uhrazení jejich dluhů. Program NESARA ukládá do 120 dnů provést nové volby.

A co ostatní obyvatelstvo světa? Bude také ono mít podle programu GESARA zdarma zdravotní pojištění a jiné vymoženosti jako USA? Zeď, budovaná mezi USA a Mexikem, však svědčí o něčem jiném. Blahobytná společnost s obnovenou fungující demokracií a spoustou lákavých sociálních vymožeností je podle programu NESARA v USA zajištěna. Taková je realita, která se v praxi vzdaluje teoretickému programu jejich původních

průkopníků. Průkopníci ve svých idealistických teoriích obnovují čistou demokracii, avšak praktické provádění je v rukou politiků.

Kromě toho byla v roce 1945 na Jaltě uzavřena poválečná dohoda vítězných mocností o uspořádání Evropy s tím, že bude uzavřena mírová smlouva, což se do 75 let nepodařilo. Místo toho se pod záminkou evropské unie vytvořila nová německá totalitní říše, ohrožující ostatní národy Evropy a světa. Na výzvy vítězných mocností k uzavření mírové smlouvy Německo nereaguje. Odpovědnost za obnovu podmínek poválečného příměří leží na vítězných mocnostech.

Program GESARA se týká států světa, jejichž měna je založena na dolaru. Tyto státy se po pádu nepodloženého dolaru hospodářsky hrouť. Jejich rozvoj závisí na podpoře zlatem podložené měny. Jejich dluhy mají být uhrazeny ze zlatých rezerv vyvlastněných peněžní chobotnici. Také těmto státům ukládá program GESARA provést do 120 dnů nové volby. Když si zvolí vládu, zaměřenou prozápadně, tak se ocitnou v americké zájmové oblasti a dostane se jim podílu na sociálních vymoženostech USA. Tím se tyto státy stanou hmotně závislémi na USA a budou muset přispívat na vydržování NATO a jiných brontosaurů a nových chobotnic k ovládnutí obyvatel světa. Z těchto zemí si může USA vybírat nadané, vzdělané a pracovité odborníky ke vstupu do USA, a tak ochuzovat tyto hmotně závislé státy o jejich elitu.

Co když si však národy zvolí vládu, zaměřenou provýchodně? Rusko a Čína se vymykají hospodářské závislosti na USA, protože už dávno mají své měny založeny na zlatě. Otázkou zůstávají také technické vymoženosti oněch v USA uvolněných 6000 utajovaných vynálezů. Budou opravdu zdarma po celé lidstvo, anebo je demokraticky obnovené USA, vyznačující se přitažlivými sociálními vymoženostmi, budou prodávat? Jinou otázkou zůstává fakt, že některé uvolněné nabízené utajované vynálezy pocházejí od přijatých německých a japonských nacistů, posledních ďáblem. Tak by tyto vynálezy způsobovaly jejich příjemcům otrockou závislost na tomto falešném vládcí světa, který se vydává za globálního prediktora.

Vytržení americké demokracie z područí nevolené zednářské a peněžní chobotnice je dokladem životaschopnosti demokracie samé. S ohledem na porušenost lidské přirozenosti je však jisté, že bez pomoci Ježíše Krista, vyprošované v jeho tajemném Těle, Církvi Svaté, povstanou nové struktury zla, ještě nebezpečnější než ty dosud přemožené. Kromě toho pracovní návyky zpychlých a zlenivělých obyvatel západní společnosti hojnosti se těžko obnovují

během několika pokolení. Čína jako oblast levné pracovní síly rozhodně končí se zajišťováním výroby základních věcí pro blahobytné státy světa. Euroazie s Čínou a Ruskem se stává ohniskem vynalézání, výroby a zavádění vysoce vyspělých technologií. Pamatujme, že celé tisíciletí úspěchů a blahobytu západních států stojí na původních čínských vynálezech, jako je kompas, střelný prach, hedvábí, atd.

Na druhé straně bude vždy lákavá možnost svobodné volby, jakou poskytuje demokracie, těžce dosahovaná a udržovaná na Západě jako na Východě. Pravda totiž není možná bez svobody. Jenže člověk je svobodný tvor, takže se vždy bude rozhodovat pro dobro, anebo pro zlo. Bez Krista se i ta nejlépe uspořádaná společnost zvrhne v totalitu.

Nejlákavější navždy zůstanou ty možnosti, které poskytuje Pán Ježíš v katolické Církvi sloužící a chudé, vždy obléhané nežádoucími zednáři a sváděné peněžní chobotnicí. „Já jsem cesta, pravda a život“ (Jan 14,6) „Až budu vyzdvižen od země, potáhnu všechny sobě“ (Jan 12,32) Tomáš Bahounek OP

+++

POJĎTE, VĚŘÍCÍ NÁRODOVÉ

NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ MATKY BOŽÍ CHVALOZPĚVY SLAVME:

PANNU NEPOSKVRNĚNOU,

SKRZE NIŽ DOŽEHNÁNÍ ZASVITLO LIDSKÉMU RODU,

POJĎTE, S PLESÁNÍM ZVELEBUJME.

KONEC VYHNANSTVÍ

A NADĚJE ŽIVOTA JEST NÁM V NÍ DÁNA;

POJĎTE, ZPÍVEJME JÍ,

POČETÍ JEJÍ, ZDROJ SPÁSY,

AŤ VELEBÍ KAŽDÝ JAZYK NA ZEMI I V NEBI.

DRAHOCENNÝM DAREM JE DNES OBDAŘENA CHUDIČKÁ ZEMĚ;

POJĎTE, PLESEJME,

VEŠKERÉ TVORSTVO NECHŤ SE DNES RADUJE

Z PŘESVATÉHO POČETÍ VYVOLENÉ PANNY.

POKLADY RADOSTÍ SE NÁM DNES OTVÍRAJÍ,

PŘÍVAL STARÉ KLETBY JE ZASTAVEN;

RADOST NÁM PŘINÁŠÍ TA,

KTEROU JIŽ DO VĚKŮ PŘEDURČIL PÁN,

ABY BYLA ROZKOŠÍ LIDSTVA.

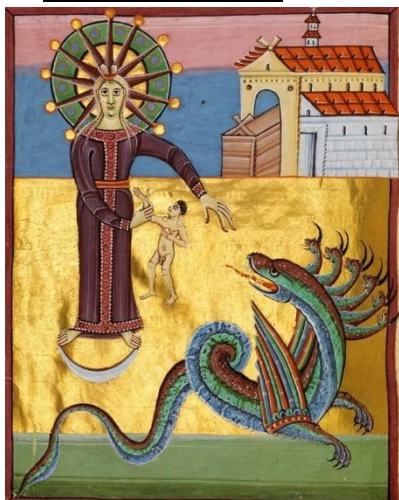
NA KMENU LIDSKÉHO POKOLENÍ, NEÚRODNÉM A SUCHÉM,

PRVOTINY SVATOSTI VYPUČELY,
PANNA NEPOSKVRNĚNÁ,
A S NÍ DÁNA JEST ZVĚST,
ŽE KVĚTY VŠECH CTNOSTÍ
CO NEVIDĚT POKRYJÍ VYPRAHLOU ZEMI.
PŘESVATÁ PANNO, TVÉ NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ
PŘINESLO ŽÁRUKU OBNOVY LIDSTVU;
TVŮRCI ZASNOUBENA JEŠTĚ PŘED ZROZENÍM,
STALA SES PŘÍČINOU VŠÍ HOJNOSTI A VŠEHO DOBRA.
AŤ DNES TVORSTVO SLAVÍ V RADOSTNÉM PLESU PŘESVATÝ DEN;
STÁRNOUCÍ SVĚT USLYŠEL ZVĚST SPÁSY A OMLÁDL,
PROTOŽE SPATŘIL NAPLNĚNÍ VŠECH BOŽÍCH ZASLÍBENÍ.
NEPOSKVRNĚNÁ PANNO, TVÉ POČETÍ NAPLNILLO VŠECHNO SVĚTLEM A MILOSTÍ;
DRAMATKA NAŠE SE S NÁMI RADUJE,
KDYŽ VIDÍ TEBE, MATKU ŽIVOTA,
JEŽ JEJÍ POTOMSTVO ZE ZKÁZY POZVEDNEŠ. /Z řecké liturgie/

+++

MODLITBA POSLEDNÍCH DNŮ (6)

6) Zj 11,19 - 12,5: *19 Tu se otevřel Boží chrám v nebesích, a*

bylo v něm vidět schránu jeho smlouvy; rozpoutaly se blesky a rachot hromu, zemětřesení a hrozné krupobití.

1 A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy.

2 Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina.

3 Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami, a na každé hlavě měl královskou korunu.

4 Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí.

5 Ona porodila dítě, syna, který má železnou berlou pást všechny národy; ale dítě bylo přeneseno k Bohu a jeho trůnu.

Stojíš tváří v tvář apokalyptické ženě, pravou rukou učící chodit

dítě, levou odhánějící draka. V blankytném pozadí nahoře se ukazuje velký dům jako chrám s otevřenými dveřmi, odkud vyčnívá hnědá schránka smlouvy, jako by vyklopená ven. Nebeská svatyně je otevřená, neboť to, co bylo dříve utajené a nedostupné, je nyní zřejmé a přístupné.

Kdo je ta zdatná žena, oděná Sluncem a sahající hlavou do nebe a s Měsícem pod nohama? Kolem hlavy má hvězdnou svatozář. Vlasy jí volně splývají na ramenou. Má prostý oděv uprostřed shora dolů vyznačený pásem cudnosti a jiným pásem pevně přitažený v pase. Je to žena podle míry kosmu. Má kosmický, všeobecný význam. Dnešní pozemský zápas dobra se zlem je odedávna sváděn v nebi. V celém jejím postoji vidíš pevnost, klid, ale rozhodné odhodlání čelit nebezpečí, tvrdý a nesmiřitelný postoj vůči netvoru, avšak žádná hrůza, ani děs ani panika. Je to Matka Spasitele, Matka Církve.

Drak se staví proti Matce Boží a jejímu Synu Božímu. Staví se proti Matce Církve a proti tobě, ale Maria ho s pomocí Syna Božího odhání levačkou. Jsi dobře zabezpečen proti všem úkladům zlého ducha a vládce světa, pokud jsme usmířeni s Bohem. (*Desátek: který se pro mne krví potil*)

+++

ZDRÁVAS, PŘÍČINO NAŠÍ OBNOVY

Z řecké liturgie

ZDRÁVAS, PŘÍČINO NAŠÍ OBNOVY,

SKRZE NIŽ SE OBRAZ BOŽÍ V NÁS

ZOHAVENÝ HŘÍCHEM

VRACÍ K PŮVODNÍ KRÁSE;

TVÝM PŘÍCHODEM LIDSTVO ODHAZUJE ZÁSTĚRU HŘÍCHU

A OBLÉKÁ SE V ROUCHO SLÁVY.

STÉNAJÍC POD STAROU KLETBOU,

VYHNANÉ LIDSTVO TOUŽILO PO OSVOBODITELI

A RUCI SPÍNALO K NEBI;

STOLETÍ MÍJELO ZA STOLETÍM,

POKOLENÍ ZA POKOLENÍM

A VŠICHNI DO TOBĚ VOLALI:

Ó JITŘENKO, JASEM SVÝM ZASTIŇUJÍCÍ VEŠKERÉ HVĚZDY

A ZÁŘÍCÍ V PAPERSCÍCH SLUNKA,

JEŽ Z TEBE CO NEVIDĚT VYDE,

UKAŽ SE JIŽ NA KRAJI NEBES,

ZASVITNI SVĚTU A VYDEJ NÁM SLUNCE,

JEŽ ROZPTÝLÍ TEMNOTY BLUDU A VINY.
KÉŽ JIŽ Z TEBE VZEJDE SVĚTLO
A ZAPLAŠÍ TEMNOTY HŘÍCHU,
POKRÝVAJÍCÍ ZEMI OD TÉ CHVÍLE,
KDY NÁM V RÁJI ZAPADLO SLUNCE LÁSKY
A VĚČNÉ MOUDROSTI.
KONEČNĚ JSI PŘIŠLA NA SVĚT,
SKRZE TEBE JE ČLOVĚK VYRVÁN ZÁHUBĚ
A VRACÍ SE K DŘÍVĚJŠÍM SÍDLŮM;
SETŘÁSL OTROCKÁ POUTA
A SÁM JIMI SPOUTAL ZOTROČITELE SVÉHO A SVŮDCE.
PŘEDOBRAZOVALO TĚ GEDEONOVO ROUND,
ZÁRUKA VÍTĚZSTVÍ; JAK ROSA NA ROUND,
SESTOUPIL NA TEBE VÍTĚZNÝ VLÁDCE,
JENŽ PŘEMOHL SMRT, VINU I ĎÁBLA;
TVÉ NEPOSKVRNĚNÉ POČETÍ BYLO TOHOTO TRIUMFU RADOSTNOU ZVĚSTÍ.
Ó HOLUBICE, NESOUCÍ LIDSTVU ZÁRUKU MÍRU
A SVOBODU TĚM, KTERÍ STRÁDALI V ŽALÁŘI,
TY, KTERÁ JSI SKONČILA HRŮZU POTOPY;
UKLIDNI PŘÍVALY DUŠE ZMÍTANÉ VÁŠNÍ
A DOVEĎ MNE K TOMU,
JEHOŽ JSI ZRODILA SVĚTU.

+++

KNĚZ, JAKÉHO HLEDÁM

Hans Urs von Bathasar

Kdo je nemocný, jde k lékaři, kdo sepisuje poslední vůli, radí se s právníkem, s odborníkem. Existuje ale odborník na Boží vztah ke mně? Bůh nepodléhá ve svém svobodném vztahu k člověku žádnému zákonu - sociolog i psycholog zde ztrácejí na svém významu, předmětem jejich zkoumání je v nejlepším případě průměrné náboženské chování „druhu člověk“ vzhledem k takzvanému absolutnu. Ale ani já, jedinec, na něhož se obracím jediný Bůh, nepodléhám žádnému všeobecnému zákonu. Ve svém vztahu k Bohu, který se nutně řídí Božím vztahem ke mně, jsem sám; nikdo jiný se v něm nevyzná, nikdo ho nemůže vysvětlit ani zprostředkovat. Jako každý sám umírá, tak se i sám modlí, musí „v komůrce“ předstoupit před nebeského Otce, musí pochopit a následovat, co Bůh zamýšlí s ním, právě s ním. „V tom ho nikdo jiný nezastoupí.“

Boží Slovo se stalo tělem a v Ježíši Kristu se setkává s člověkem - slepým, chromým, hluchým. Jde vždy o jedinečné slovo. Rozkazem „Pojď za mnou“ se Kristus obrací na celníka Leviho, a nikoli na ostatní, kteří sedí vedle něho. Žádný sociologický ani psychologický zákon nedeterminuje Ježíšovo chování ani chování lidí, které Ježíš oslovuje, pokud jsou vystaveni jeho svobodnému, jedinečnému nároku.

Když oslovení zohledňují normální zákony lidského chování (rozloučit se, pohřbit rodiče atd.), ukazuje se, že to není správné: nejsou pak Ježíše „hodni“. Boží slovo ke mně nemohu jednoduše přičíst k známé „konkrétní situaci“ a doufat, že z obojího vznikne rovnoběžník sil.

Ježíš, Boží Slovo pro mne, se se mnou setkává v církvi, která uchovává jeho slovo - vždy živé - ve zvěstování a svátostech. A obojí patří k sobě: například když mi kněz říká slova rozhřešení, ego te absolvo a peccatis tuis, setkává se se mnou v církvi, v jejímž společenství nabývám jistoty, že Boží slovo ke mně nezaznívá z daleké minulosti, ale je tak blízké, tak plné síly a jednoznačné, jako je konkrétní můj život tady a teď. Nestává se pak ale oním všeobecným zákonem církev? Nestaví se pak církev svým výkladem jedinečné Boží vůle pro mě mezi mne a Boha - církev, která ví všechno na základě své vlastní staleté sociologické a psychologické zkušenosti? „V tom a tom případě míní Bůh obvykle to a ono.“ Potom bych byl já i sám Bůh zahrnut do anonymity. Kdybych chtěl nalézt svůj osobní osud, nezbyvalo by mi, než z takové církve vystoupit.

A přece, jestliže je církev, ekklésia, společenstvím povoláných, jestliže je jí svěřeno Slovo Boží a klíče od nebeského království, jestliže jí Bůh a Ježíš Kristus daroval Ducha Svatého, který jako Bůh je stejně jedinečný jako Otec a Syn a může nám přímo od zdroje vyložit Otcovu vůli v Synu - jak bych pak neměl být odkázán na církev, když se snažím podřizovat svůj život pravdě živého Boha? Ale jaká církev, kdo v církvi je mi schopen pomoci? Jsem také členem církve, ale nemohu si nárokovat Ducha Svatého v církevní plnosti ani se poněkud odvážně označovat za „dobrého křesťana“, který žije v blízkosti srdce církve a osmoticky komunikuje s jejím nejnvtirnějším chápáním. Naopak, jsem-li k sobě upřímný, vím naprosto jistě, že ani zdaleka nestačím Božím nárokům a že bych velmi rád tyto nároky snížil na svou hříšnou, neutěšenou, světsky průměrnou úroveň ... Jak rád bych, i když vím, že to není správné, přenechal poslední slovo náboženské sociologii: „Lidé už jsou prostě takoví. Při celkovém pohledu a srovnání a při mých

schopnostech ode mě nikdo nemůže čekat víc.“ (H.Urs von Balthasar, Spiritualita kněžství)

+++

Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely

/Pokr./ V Patrikově tváři se však stahují mraky. Zdá se, že ho právě zasahují holomrazy, třebaže konec školního roku v Saulchoir je na krku a slunce pořádně připaluje. Jenže se píše rok devětatřicátý. . .

Prázdniny jsou tady a huráá domů! – Jásá bratr Rozár a společně se dávají do balení.

Co s tím? – Mne si bradu Patrik. Před ním se válí snůška časopisů Československý boj, vydávaných českými exulanty v cizině.

A co by mělo být? – Ošívá se bratr Rozár, ale brzy se zase rozpárá, zřejmě protože nikdo nechce zůstat dlouho někde zašitý.

Už to není k ničemu. Zprávy o postupu vojenských sil nacistů nabývají na zlověstnosti a otec Congar chápe jejich přijímání mým prostřednictvím jako součást svého každodenního pokání. Připomenout mu z toho ještě něco znamená ho skoro šoupnout na rošt vedle svatého Vavřince.

Opravdu – otec Yves si už dávno nenasazuje legionářský baret zertovně na stranu a tvář má plnou stínů, třebaže očka stále ještě poněkud jiskří bystrosti, takže povzbuzuje studenty, kde jen se dá. Připadá si ale spíš jako světoznámý Deburau v postavě Pierota, vstupujícího na scénu. Ó, kdeže loňské sněhy jsou! – povzdechl by si Francois Villon, když ctihodný teolog vystupoval sebejistě jako ten, kdo by dokázal jednou ranou zneškodnit nosorožce otvírákem na sardinky. Nyní z něho zbývá hromádka neštěstí, jaké by i Moliérův Lakomec dal na potkání pětifrank. Bojuje úporně se situací. Je skoro slyšet, jak mu šroubují mozkové závity, leč jako by byly strhané a protáčely se na místě. Stojí tu jako rytíř smutné postavy, jemuž se někam zatoulal jeho Sancho Panza a jeho věrná herka Rosinanta uvázla na pastvě, kdežto Dulcinea z Tobozy, poněkud vetchá a přešlá mrazem, jako by se najednou sama dostavila.

Vždyť jsme do toho vrazili zbytky úspor, - namítá Rozár. – Vezmeme to domů – aspoň to u nás někoho povzbudí, když uvidí, že cizina nezapomíná na smutný úděl českého národa.

A tak hrstka časopisů zapadne do cestovního vaku. Už je tu sepsaný návrh doktorské teze. Je to tak důležité, anebo jenom hračka pro dospělé? Potom ještě těch pár knížek pro ožívání angličtiny, malý slovníček.

Nezapomenout na ten první díl Chomjakova! – Připomíná se otec Yves. - Možná, že bys to mohl mít po prázdninách přeložené z ruštiny.

Když Pán Bůh dá.

A už oba české bohoslovce spolkne hekající vlak do Paříže a pak rychlík PAŘÍŽ-PRAHA.

Ve vlaku do protektorátního Československa není žádný nával. V první třídě, vyhrazené boháčům a obchodním cestujícím, sedí jen dva pasažéři - vysoký mládenec s bezelstným, opáleným obličejem, a obtloustlý pán asi o dvacet let starší, s knírkem a bystrým okem, který podle všeho až dosud naplňuje svůj život radostnými a zajímavými událostmi a zřejmě hodlá pokračovat ve stejném zaměření až do odvolání. Má tralaláček žertovně na stranu a v ruce třímá užmoulaný doutník.

Patrik s Rozárkem jenom nakouknou do jedničky a pak spěchají do druhé třídy.

Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap! -- Klap-klap! – Vrnění růžence, které se proplétá krajinou i městečky, se odvíjí v bolestném duchu.

Kdykoli Patrik vyhlédne z okna, připadá si jako by na něj sáhla smrt. Černá chmura mu sedí mřovitě na duši, když se blíží domů. Ani krásný letní den na tom nemůže nic změnit. Je v tom hlavně pocit zklamání z porážky, zcela neočekávané ve chvíli, kdy se všechno zdálo pracovat v jeho prospěch.

Smutné pomyšlení, povídá: - že tato idylická krajina, o níž zpíváme, že je to zemský ráj na pohled, je znešvařena štrovitým dopadem neblahých dějů. Čím to, že tu doma vypadá všechno tak zakysle jako v zapomenuté láhvi od octa? Kde by jeden čekal fauna skrývajícího se v houštině, najde při bližším průzkumu hlídku SS s notesem, a místo zvuků Panovy flétny se dočká nanejvýš pokřiku STURM! STURM!, svolávajícího posily. Ovšem neztrácejme naději! Snášejme tyto věci jako kříž, který dlužno nést. Bude nutno být ještě hadovitěji ostražitější, ale od svého cíle se neodchýlit. Uvidíte, že to nakonec dobře dopadne.

Naděje umírá poslední. Samozřejmě, že se vtírá vzpomínka na pochmurné příběhy Zikmunda Wintera, jenže je tu ještě osvědčené povzbuzení, jak snášet chyby jiných.

Co člověk na sobě nebo na jiných nemůže napravit, to má trpělivě snášet, dokud to Bůh neuspořádá jinak. Uvaž, že je to tak snad lepší pro tvé vyzkoušení a pro osvědčení trpělivosti, bez níž tvoje zásluhy nemají valné ceny. Musíš však se při takových obtížích

pokorně modlit, aby ti Bůh ráčil přijít na pomoc, a abys to dovedl dobrotivě snášet.

Jestliže někdo, po jednom nebo dvojitě napomenutí neposlechne, nehádej se s ním, ale poruč celou věc Bohu, aby se děla jeho vůle a co je mu ke cti na všech jeho služebnících, neboť jedině on dovede obracet zlé k dobrému. Snaž se trpělivě snášet chyby svých bližních a jakékoli jejich křehkosti. Vždyť i ty máš na sobě mnoho, co musí snášet jiní. Nedovedeš-li sám sebe učinit takovým, jakým bys chtěl, jak budeš moci mít jiného takovým, aby byl podle tvé libosti? Rádi vidáme jiné dokonalými, a přece nenapravujeme své vlastní nedostatky.

Chceme, aby jiní byli přísně káráni, ale sami kárání být nechceme. Nelíbí se nám nevázanost jiných, ale nechceme, aby se nám odepřelo něco, oč prosíme.

Chceme, aby jiní byli drženi na uzdě řeholními stanovami, sami však nijak nesašíme přitůžení kázně. A tak je zjevné, jak zřídka vážíme bližního jako sebe samé. Kdyby všichni byli dokonalí, jakou bychom měli příležitost trpět něco od jiných pro Boha?

Nyní to však Bůh zřídil tak, abychom se učili jeden nést druhého břemena, protože nikdo není bez chyby, nikdo bez břemene, nikdo sám sobě dostatečný, nikdo sám sobě dost moudrý; ale musíme se navzájem snášet, navzájem se těšit, vespolek si pomáhat, poučovat se a napomínat. Ale jaké ctnosti kdo je, ukazuje se spíše tehdy, když se naskytne příležitost protivenství, neboť příležitosti nečiní člověka křehkým, nýbrž ukazují, jaký je.

Prosím vás, chlapi, vysvětlete mi to, - říká ve vlaku pán se slzami v očích, - jak může Pán Bůh dopustit tolik křivd na českém národě? Chápete, co se to tady děje?

Patrik nejspíše příkyvuje, ale těžko se mu něco vysvětluje. Marně hledá zbytky odkazu slovanských věrozvěstů. Místo hlaholení bublá jako voda v konvici, když přikvačuje bod varu. Žádný nezaujatý kritik jej ovšem nemohl kárat za jeho pohnutí, třebaže není žádná pápěrka. Věřící srdce chápe, proč doléhá Boží ruka na český národ. Jako protivná lepkavá sousta se odlepují z Patrikových úst slova:

Víte, v uplynulém dvacetiletí se nahromadilo hodně hříchů, a lehkomyšlně byla prosazována světácká morálka, náhražka za Desatero. – Patrik naprázdno polyká a leze z něho jako z chlupaté deky: Národ si místo svého svatováclavského základu osvojoval velkohubé evropanství a bezbožnou lidumilnost, opentlenou lidskou smluvností a důrazem na lidské závazky, vyplývající z lidských dohod a pravidel. Teď celý ten modernistický chumel bere za své. Všechny svazky, vytvořené mezi lidmi bez Boha a často

proti Bohu, celý ten chuchvalec lidských nároků a domnělých práv člověka, to všechno bere za své -

Ale prosím vás! Co to plkáte? – Vybuchne pán z vlaku: - Ostatní jsou přece taky hříšníci a přece z toho vyvážnou!

Nic nevysvětluj, protože nic nevysvětlíš. – Ulevuje si Rozárek.

Kromě toho ani nevíš, s kým vůbec mluvíš! – Šeptá Patrikovi do ucha sestra Opatrnost, ta strohá našeptávačka. Ta vyzáblá stařena se staženými tenkými rty a mírným varovným výrazem tiše připomíná: Je to prozíravé?

Z druhé strany se však prosazuje zatnutá pěst, opřená o silný biceps, prostě Statečnost. A za ní přichází moudrý král a budovatel chrámu, chystající se zrovna půlit dítě, protože Spravedlnost má zastřené oči. Ovšem odřená decimálka odměňuje všechno svou Mírností.

Naštěstí je tu ta přichylná ženská – Naděje, přilnavá víc než Francovka Alpa. Nerada opouští naši duši. Po prvním ochromujícím dopadu jakéhokoli průšvihů má kdekdo přirozeně sklon opakovat si, že to přece jenom nemusí být tak zlé, jak to vypadá. Máme pocit, že se co nevidět objeví nějaké rozuzlení, kdy se všechno octne v jiném světle. A tak Patrik chvíli civí jako zkamenělý a cosi - za této situace zcela pochopitelně -nesrozumitelně mumlá. Ve všech těch černých dnech, jež právě doléhají, nikdy neztrácí naději. I tahle zelená bylinka se vytrácí před očima, protože působí tak niťovitě, přesto zde ale zůstává.

Čím víc se lidé sbíhají do houfu, tím víc potřebují vlastní, osobní a osobitý život, aby se v houfu neztratili. Jinak by splynuli s okolním stádem v jedno nerozlišené těsto.

Skoro to až bolí, když slyšíte někoho z davu, jak se vyjadřuje podobnými vžitými novinářskými frázemi, jak omílá předžvýkaná sousta obecných závěrů po řečnících a těch darmošlapech, kteří vymýšlejí hesla. Nikdo nezkoumá, zda je taková fráze podložená, rozumně zdůvodněná. Není čas přemýšlet, každý spěchá a ve shonu chytá předkousaná sousta novinářské akrobacie. Hlavní, když je tato strava snadno dostupná, líbivá, když mnoho nepožaduje, popřípadě osvobozuje od nějaké povinnosti, neukládá ani mnoho přemýšlet a zní aspoň jakžtakž pravděpodobně.

Proti tomuto buldozeru, zavalujícímu široké masy přívalem obecných rčení, je nesmírnou zbraní osobní zamýšlení se nad pravdami, nevyhýbající se ani těm nejnáročnějším pravdám. Přemítání, rozjímavá četba, rozjímání a rozmluva srdce s někým, kdo je mu důvěrně blízký a přece nekonečně vznešenější, to vše uvádí člověka do hlubin pravd, mobilizuje to nejvyšší činnost

vrcholných lidských schopností a naplňuje to člověka osobitým prožíváním nejbohatších a nejvznešenějších skutečností.

Člověk žijící takto ve svém vlastním nitru a ne pouze v halasném toku bečících ovcí, kterým se říká široké masy nebo také lid, je teprve nyní člověkem ve vlastním slova smyslu, totiž rozumným tvorem a ne jen nějakým živočichem ve stádu.

A už je tu pražské nádraží. Snad aby bylo každému přichozímu jasno už od východu na ulici, je tu vytažena rudá vlajka s okrouhlým bílým terčem, rozsekaný zalomeným křížem.

Nestačí říct, že oba lapají po dechu. Ta pravda na ně doléhá jako kus ledu za krkem. Události následujících dnů dopadají na zkoušené srdce snad ještě hůře než koňské kopyto opakovaných nájezdů dravých Hunů, Avarů, Maďarů, Tatarů a Turků na srdce Evropy.

Tož tohle ne! – Vyjekne Rozárek: - Na každém rohu protivně trčí německá hlídka.

ACHTUNG! ACHTUNG! – Cloumá s každým nápis na ostrůvku uprostřed křižovatky:

IN PRAG WIRD RECHTS GEFAHREN!

V PRAZE SE JEZDÍ NYNÍ VPRAVO!

Na co se národ připravuje dlouhá léta, je nyní provedeno přes noc. Stejně tak i zavedení letního a zimního času.

Popěvek o tom, že SVĚT PATŘÍ NÁM, PRO VŠECHNY DOSTI MÍSTA – umlká, jako když utne. Kdepak je konec Voskovcovi a Werichovi?

Daleko za velkou louží. Jejich smích se vytrácí.

Národu puká žalem srdce - kdo ho potěší? Vlasta Burian ve filmu *U pokladny stál* nebo *Kristián* Oldřicha Nového? Samozřejmě s německými titulky.

Rázem se stává zneuznaný rakouský tapetář nejfrekventovanější látkou rozhovorů, ale ještě více předmětem anekdot, protože právě tak se nejspíše vyrovnává malý davový človíček s tím, co se prosazuje jako tabu. Zakrátko se každé náměstí a ulice, pojmenované po průbojném dobyvateli, označuje jako Tapetzirenplatz či Tapetzirenstrasse. Ukazuje se totiž, že zlo je už nesmírně rozšířené. A tak lidé, pod dojmem zpráv, čeřících hladinu dlouhá desetiletí uklidňovaného veřejného mínění, začínají bděleji zamykat své domovy a opatřovat si hlídací psy.

A mají důvod. Zlo, zrozené z úzkosti a strachu a přezrálé v temnotě pověr, je tak silné, že tyransky pronásleduje občanstvo. Co však občané ještě dlouho nevytuší, je, že nový mocipán pracuje na jejich důsledném podmanění zdaleka nejen ozbrojeným násilím, ale především také příjemným pohlazením. Ani ve snu by je nenapadlo,

že ovládá takové prostředky, jaké mu umožní, že mu občané sami odemknou dveře do svých příbytků a dokonce si ho bezelstně pozvou do svých domů.

Zatímco zloduch maskuje každou svou výtržnost neškodným lakováním veřejnosti o obecně prospěšné činnosti, zásobuje policii a sdělovací prostředky výmluvnými doklady o tom, že on sám skoro ani neexistuje. Jenže odkud pochází všechen ten neklid a podivné spodní proudění a přelévání? Rtuťově neklidné masy žádají vysvětlení. Dávno přestává stačit odvolávání se na stínově plíživé živly.

Pachatel není žádný amatér. Naopak se baví z hrůzou ztumpachovatělé veřejnosti. Právě pro ni zanechává své otřesné znamení, připomínající zjednodušené čtyřnásobné kladivo.

Absurdní divadlo, a to po čertech angažované divadlo. Snaží se totiž šokovat obecenstvo, a pak je navíc zatáhnout na jeviště. Ó, Brechte, Brechte, divil by ses k jakým kotrmelcovým vrtochům se dají zmanipulovat tvoje nápady se zapojením divadla.

Veřejnost je šokována a stále novými otřesy udržována ve strnule nehybné ztumpachovatelosti. Tak se veřejnost stává povolně schvalujícím spoluvínikem všech zločinů. Povýšenec, zdržující se v pozadí péče o veřejnou bezpečnost, zakouší stejný zmatek jako ostatní veřejnost. S tím, jak je veřejnost částečně proti své vůli, a zčásti dobrovolně zavlékána do těchto událostí, stává se toto absurdní divadlo nadnárodní skutečností. Je to záležitost světového šílenství zla. Styčný důstojník ze západní výzvedné služby má už dávno zajištěné předplatné na představení, které vyhřezává na veřejnost a prolamuje hranice států.

Co co co? Proč ?

Cítí se dost podivně. Má sucho v ústech, zmocňuje se ho panika a zvláštní druh bezmocné trémy, jakoby si ho pro nedostatek vhodnějších talentů vybraly šedé eminence k pobavení hostů. Tupě civí do prostředí, plného nadutých pudivětrů a marně přemýšlí, jak začít. Zavírá oči před drsnou realitou. Zdá se mu, že na něho shlíží kdesi v mračnech zavěšený vycpaný dravec náramně divokého vzezření s rozepjatými křídly. Má doširoka otevřený zoban a jasné, zatrpkle hledící oči. Ulpívá na té představě jako vyšinitý. Nedokáže se zbavit dojmu, že ho ten pták jeho snů má prokouknutého na první pohled.

Co co co? Proč ?

Pojednou se veřejnosti dostává vysvětlení jako argument do nosu. Na knižních pultech se vynořuje černá kniha závažných zločinů světoběžného Žida. Jde na dračku. Z oškřivého nosatce, jak by ho

nevykreslil ani Hieronymus Bosch, libující se v nejrůznějších bizarních divuplodech, se stává kýžený hromosvod. Najednou je tu jediný obětní beránek, odpovědný za existenci zlého vládce světa a všechny jeho pletichy. Eugen Sue s *Věčným židem* opět přichází do flóru a zástupy se o něj přetahují.

Známý pražský kritik povoluje uzdu své obrazotvornosti a začíná líčit věčného žida jako zběsilého paranoika a současně génia zločinu.

Co co co? Je snad všechno krásné pryč ze světa? Kdepak! Z oranžového plakátu filmu *Kouzelný dům* vyhlíží pateticky tklivý pohled Adiny Mandlové na způsob Grety Garbo.

Některá místa řvou do světa výstrahu

ŽIDŮM NEPŘÍSTUPNO! – JUDEN NICHT
ZUGÄNGLICH!

A jiná zase lákají upozorněním: ČISTĚ ARIJSKÝ OBCHOD

Všechno tu zní jaksi dutě a neživotně, jako by k vám mluvily assyrské sochy nebo už dávno vychladlé mrtvoly. Vždy je cosi trpkého obsaženo v každé radosti a v této směsi má trpkost vždy navrch. Moderní civilizace je na těchto principech založena a nelze si namlouvat, že si o to lidstvo nekoleduje.

Srdce, sklouzávající až do krku, prožívá souznění s Kempenským při nedostatku jakékoli útěchy.

Není těžké pohrdat lidským potěšením, když okoušíme Boží. Je to velická věc. opravdu velická umět zůstat bez potěšení jak lidského, tak božského, a z lásky k Bohu chtít rád snášet vyhnanství srdce a v ničem sebe samého nehledat, ani nepřihlížet k vlastní zásluze. Co velkého je, jsi-li veselý a zbožný, když ti Bůh posílá svou milost? Každému je taková doba žádoucí. Příjemně se nám tady kráčí, když nás nese Boží milost. A jaký div, že necítí břemena, koho Všemohoucí nese a koho svrchovaný průvodce vede?

Rádi míváme něco pro potěšení, a člověk se stěží vyzouvá sám ze sebe. Svatý Vavřinec se svým knězem zvítězil nad světem, protože pohrdl vším, co se na světě zdálo rozkošné; a z lásky ke Kristu mírně nesl, že i nejvyšší kněz Boží Kristus, jehož tolik miloval, byl od něho vzat. Láskou k Stvořiteli tedy překonal lásku ke člověku; a místo lidského potěšení si vyvolil spíše to, co se líbilo Bohu. Tak se uč také ty z lásky k Bohu opouštět nějakého důvěrného a milého přítele. Aniž těžce nes, kdyby tě přítel opustil, neboť pamatuj, že se na konec musíme všichni od sebe navzájem rozloučit.

Mnoho a dlouho musí člověk sám v sobě zápasit, než se naučí dokonale se přemáhat a všechnu svou náklonnost vztahovat k Bohu. Když stojí člověk sám na sobě, snadno se uchyluje k lidským

potěšením. Ale pravý milovník Kristův a následovník jeho ctností neulpívá na takovém potěšení, a nevyhledává takové citové sladkosti, nýbrž spíše statečná cvičení a aby směl pro Krista těžké snášet námahy.

Když ti tedy Bůh dopřává duchovní potěšení, s dikůvzdáním je přijímej; ale uznávej, že to je Boží dar, ne tvá zásluha. Nepovznášej se proto příliš, neraduj se příliš, ani se neoddávej marné domyšlivosti, nýbrž buď ještě pokornější pro takový dar, a také ostražitější a svědomitější ve všem svém jednání; neboť pomine ten čas a přijde pokušení. Když by ti bylo vzato vnitřní potěšení, nezoufej hned, nýbrž pokorně a trpělivě vyčkávej nebeské navštívení. Vždyť Bůh je mocný, aby ti znovu daroval hojnější milost a útěchu. Těm, kdo jsou zkušeni v Božích cestách, nejsou tyto věci nové ani cizí; protože na velikých světcích a na dávných prorocích se často ukazovalo takové střídání.

A proto kdosi, když mu byla milost blízka, řekl: Já pak řekl jsem v hojnosti své: Nepohnu se na věky. Co však na sobě zakusil, když se milost vzdálila, dodává pravě: Odvrátils tvář svou ode mne, a jsem učiněn zkormoucený. V tom střídání si však nezoufá, nýbrž usilovněji prosí Boha a praví: K tobě, Hospodine, volat budu, a k svému Bohu se budu modlit. Konečně pak sklízí ovoce své modlitby a svědčí, že byl vyslyšen, slovy: Slyšel Hospodin a smiloval se nade mnou: Hospodin je mým pomocníkem.

Ale v čem? Obrátil jsi, praví, mé kvílení v radost, a opásal jsi mne veselím.

Václavské náměstí je plné ruchu, zejména rázujícího pluku nacistických masek, dusajících dlažbu a plnicích otrásající se vzduch ještě důraznou odrhovačkou Badenweiler Marsch či Horst Wessel Lied, doprovázenou ostrým zvukem píšťal, zarývajících se do uší s pronikavostí tureckého kinžalu.

Pražané, bloumající právě po náměstí, se pojednou naplno oddávají svému národnímu mučednickému komplexu. V tom se dovedou chovat lépe v průšvihů než v dobách pohody. Jako jeden muž poklekají na dlažbu před jezdeckou sochou svatého Václava. Načež se sborově nese náměstím tklivě podaná hymna KDE DOMOV MŮJ. Sotva ji dospívají a nikde se nevynořují žádní blaničtí rytíři, upadají zpět do stísněné nehybnosti, jakoby chtěli splynout s šedou kameninou Myslbekova odkazu. Rezavá voda od Pinkasů či od Zlatého tygra všechno to národní otupení dovršuje poněkud sterilizujícím vlivem. Už od vyhnání z ráje vypadá tento svět jako zarostlý zámecký park, kde se všechno stvoření stokrát

změnilo, zkamenělo a pohaslo, a všechno čeká na tajemného prince, aby přišel vysvobodit všechno zakleté.

Kdo si v té chvíli, kdy se ostatní strachy tetelí jako špaček na strništi a šokovaní náhlým vichrem jen krčí a hledají klidnější závětrí, dovolí povzbudit přišlápnutý národ?

A proč, prosím vás?

Snad aby posílil sebedůvěru národa zadupnutého do prachu nejen železnou botou gestapáka, ale i západních změkčičů stejně jako východních vychytralců.

Dejte pokoj! K čemu chcete koho povzbuzovat? Ještě dostanete někoho hloupými řečmi do neštěstí!

Třeba proto, aby si v nastalé chvíli nesáhl sám na život.

Pchá! Co je to za život, sevřený v kleštích silných sousedů? Otevřít tady hubu, znamená konec.

Jeden nemusí vůbec otevřít pusu, a přesto může říct hodně.

Raděj si dej bacha, ať nepříjdeš k nějakýmu úrazu.

Nedůvěřivé pohledy se otírají o postavu nadšeného rozhlasového dramaturga, pošeptávající po straně: Hm? Kdoví, co je to vůbec zač? Bacha na něj!

A už je na světě příběh blázna Petříčka. Někdy bílá tvář tají pod nánosem líčidla osobu, takže jako by postrádala jméno i původ.

Deburau.

Deburau? – Snad, ale původně Jan Kašpar Dvořák. Vychází z rodné české hroudy a vyráží kamsi do světa. Se slzami v očích se ubírá nemilosrdným světem, aby s ústy násilně umlčenými přinášel radost a smích každým svým petříčkovským pohybem a postojem. Největší z pierotů. S jasnozřivostí se vyhýbá haškovské švejkovině, která se všude kolem ujímá jako houby po dešti. Místo toho představuje v siluetě zamilovaného měsíce nebo tichého trpitele postavu tak podmanivou a uchvacující, že to bere dech. Podivuhodná postavička. Vyniká právě tím, že ustupuje do pozadí a vytrácí se v temné mlze.

(Pokr.T.J.Bahounek OP, Královská jízda – Patrik Kužela, Brno 2011)

+++

VEČERNÍ MODLITBA

KDYŽ VEČERY TVÉ ČERNÉ KORÁBY
S MOU BOLESTÍ DO TVÉHO TICHÁ PLYNOU
TVŮJ SLADKÝ HLAS MĚ K SOBĚ PŘIVÁBÍ
TAM ZA SPÁNEK JENŽ STÉKÁ NAD KRAJINOU

TU VZPOMENU NA ŽAL SVŮJ Z MINULA
NA SMUTEK DNÍ NA SLADKÉ SVOJE ZTRÁTY
NA OBLAKA JEŽ HRUDÍ PROPLULA
NA STOPY LET JEŽ DO TEBE JSOU SVÁTY

JAK JSI DO MNE ZASEL SÁD HOŘKOSTI
JAK VYROSTL JAK SE V NĚM SLADKOST ZTRÁCÍ
JAK PŘIVYKL JSEM TVOJÍ TĚŽKOSTI
Z NÍŽ VZLÉTAJÍ JEN ANDĚLÉ A PTÁCI

A JAK JSEM BYL JEN SOUMRAK VE VĚTVÍCH
ŽAL V ROVINÁCH TVÝCH MODRÝCH VELETOKŮ
JAK JSI MĚ PROKŘEHLÉHO K SOBĚ ZDVIH
KDYŽ VYPADL JSEM Z HNÍZDA TVÉHO BOKU

TEĎ V STESKU CHVIL JSI OLEJ ROZLITÝ
A VYTÉKÁŠ NA VŠECHNY MOJE RÁNY
JEŽ DNÍ JEJ TEN OLEJ ROZLITÝ
KDYŽ ANDĚLY JSOU V TICHU OBLÉTÁNY

Jan Zahradníček

+++

Vydává: První sdružení přátel blah.Hyacinta Maria Cormiera O.P. v Brně, IČ: 70824118,
Tel.:737857272, TISK:OLPRINT, Brno, bank.spoj.: 3221012105/6800 info@cormierop.cz
